

Sygn. akt IX GC 376/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: apl. radc. Anna Szymielewicz

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2014 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. P.

przeciwko: H. J.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego H. J. na rzecz powoda A. P. kwotę 79.395,00 zł (siedemdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt pięć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.07.2013 roku;

II. kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.587,00 zł.

SSO K. Krzymkowska

IX GC 376/14

UZASADNIENIE

Powód A. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego H. J. na swoją rzecz kwoty: 79.395,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2013 roku oraz z kosztami postępowania i kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą w zakresie kruszenia gruzu i rozbiórek. Pozwany zlecił mu wykonanie usług w tym zakresie i strony umówiły się na minimalny ryczałt, gdyż wykonanie usługi wymagało zaangażowania sprzętu powoda, a nie dało się przewidzieć ile dokładnie czasu i sprzętu będzie potrzeba dla wykonania usługi. Bez zabezpieczenia minimalnego wynagrodzenia powód nie zawarłby umowy z pozwanym. Stawka godzinowa jak również stawki minimalne zostały ustalone w wyniku negocjacji stron. Powód wykonał powierzone mu prace, przy czym część gruzu, na żądanie pozwanego, pozostała niewywieziona na terenie rozbiórki. Pomimo tego pozwany dokonał kalkulacji, która jest zaniżona w stosunku do stawek minimalnych wynagrodzenia. Powód za wykonane roboty wystawił faktury Vat: nr (...) na kwotę 22.140,00 zł, nr (...) na kwotę: 34.194,00 zł, nr (...) na kwotę 61.500,00 zł, czyli łącznie na kwotę: 117.834,00 zł. Z tego pozwany zapłacił powodowi kwotę: 38.439,00 zł, więc pozostała do zapłaty kwota: 79.395,00 zł dochodzona pozwem. Oprócz tego powód otrzymał kwotę: 39.604,77 zł w dniu 24.05.2013 roku od Gminy M.. Kwota ta stanowiła należność za przekazany gminie gruz z przedmiotowej rozbiórki i powód zaliczył ją na poczet wynagrodzenia należnego powodowi od pozwanego.

Nakazem zapłaty z dnia 4.02.2014 roku w postępowaniu upominawczym w sprawie IX GNc 1627/13, sąd uwzględnił powództwo w całości.

Od tego nakazu, pismem z dnia 13.03.2014 roku pozwany wniósł sprzeciw domagając się oddalenia powództwa w całości jako przedwczesnego, nieudowodnionego i bezzasadnego. Pozwany wniósł również o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany przyznał, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umów o których mowa w pozwie oraz do porozumienia, na podstawie którego Gmina M. miała zapłacić powodowi bezpośrednio część wynagrodzenia za wykonane usługi. Pozwany nie zgodził się z wysokością należności wynikających z faktur Vat wystawionych przez powoda za wykonane usługi. Pozwany bowiem stoi na stanowisku, że wartości tam wskazane są w sprzeczności z ilością skruszonego gruzu, tj. z zakresem faktycznie wykonanych robót. Pozwany kwestionował również załączone karty pracy maszyny. Pozwany zaprzeczył, aby wpisana do umów „minimalna wartość” oznaczała stawkę minimalnego ryczałtu należnego powodowi. Według twierdzeń pozwanego była to minimalna spodziewana stawka wynagrodzenia, której brak osiągnięcia upoważniałby powoda do renegotjacji wynagrodzenia i wzrostu poszczególnych stawek za tonę kruszonego gruzu i pracę maszyny (...). Pozwany zaprzeczył, aby strony miały się rozliczać według ryczałtu. Pozwany uważa, że umówił się z powodem na wynagrodzenie kosztorysowe, co ma potwierdzać zachowanie powoda, który po wykonanej usłudze wręczył pozwanemu wydruk potwierdzający ilość skruszonego gruzu dla poszczególnych budynków. Pozwany uważa, że powód nie przedstawił mu dowodów stwierdzających, że powód wykonał prace w większym zakresie niż wynikające z wyliczeń pozwanego, a wobec tego pozwany odmówił zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Sąd ustalił co następuje:

Powód A. P. prowadzi na własny rachunek działalność gospodarczą A. P. (...), w ramach której zajmuje się między innymi kruszeniem gruzu i rozbiórkami. Powód dysponuje odpowiednim sprzętem (np. koparka (...) z nożycami, kruszarka, ładowarka) oraz pracownikami.

Pozwany H. J. prowadzi również na własny rachunek działalność gospodarczą: H. J. Stacje Paliw (...). W ramach tej działalności zajmuje się sprzedażą paliw płynnych oraz budową obiektów wielko-powierzchniowych. Na terenach, na których pozwany realizuje swoje inwestycje częstą znajdują się jakieś obiekty budowlane, więc pozwany zajmuje się oczyszczaniem tych terenów oraz zleca wyburzanie istniejących budynków.

Okoliczności niesporne, odpisy z CEIDG k. 5v., 6,54), zeznania powoda (k. 123-125 i 87-88), zeznania pozwanego : (125-127, 89-91)

W wypadku zleceń udzielonych powodowi pozwany dysponował terenem położonym w M., gdzie do wyburzenia znajdowały się budynki domu kultury i pawilonu handlowego.

Okoliczności niesporne

W związku z tym, w dniu 20.03.2013 roku, strony zawarły umowę w ramach której powód miał wykonać na rzecz pozwanego usługi przy użyciu maszyny (...) plus nożyce. Prace miały polegać na pomocy przy wyburzeniu jednego z budynków oraz przygotowanie materiału do wywiezienia (elementów żelbetowych bez rozdrabniania). Jako cenę jednostkową strony wskazały w umowie 3000 zł za dobę, a wartość minimalna umowy określiły na 18.000 zł plus 23% VAT. Umowa miała zostać zrealizowana do dnia 10.04.2013 roku, a termin płatności strony uzgodniły na 14 dni. Umowa została przez powoda wykonana.

Okoliczności częściowo niesporne, dowód: treść umowy (k. 7), zeznania świadka M. W. (k. 106-108), zeznania świadka R. P. (k. 109-110), zeznania świadka P. W. (k. 110), zeznania powoda ((k. 123-125 i 87-88), częściowo zeznania pozwanego :(125-127, 89-91)

W dniu 21.03.2013 roku strony zawarły kolejną umowę, tym razem powód miał wykonać usługę kruszenia gruzu. Umowa dotyczy pierwszego budynku, który wcześniej był wyburzany przez maszynę (...) plus nożyce. Do wykonania umowy potrzebny był sprzęt w postaci: maszyny (...) plus nożyce, która miała przygotować materiał do skruszenia,

do wielkości wsadowej na kruszarkę (w tym wypadku działała jako maszyna do rozdrabniania gruzu); kruszarka – która miała skruszyć załadowany materiał oraz ładowarka, która ładowała skruszony materiał na środki transportu.

Umowa miała być wykonana do dnia 20.04.2013 roku, a płatność miała nastąpić w terminie 14 dni. Strony ustaliły cenę jednostkową na 16 zł za jedną tonę (ok. 60 tys. zł) plus 23% Vat, przy czym ustaliły wartość minimalną umowy na kwotę: 60.000,00 zł plus Vat. Strony ustaliły również, że za postój maszyny, w wypadku nie przygotowania wsadu należy się powodowi 500 zł za godzinę plus 23% VAT. Powód wykonał przedmiotową umowę.

Okoliczności częściowo niesporne, dowód: treść umowy (k. 7v.), zeznania świadka M. W. (k. 106-108), zeznania świadka R. P. (k. 109-110), zeznania świadka P. W. (k. 110), zeznania powoda ((k. 123-125 i 87-88), częściowo zeznania pozwanego :(125-127, 89-91)

W dniu 2.04.2013 roku strony zawarły trzecią umowę, która również dotyczyła kruszenia gruzu. Ta umowa dotyczyła skruszenia materiału pochodzącego z drugiego budynku, który został wstępnie zawałony przez inną maszynę w zakresie pozwanego. Przy tej umowie strony ustaliły stawkę jednostkową na kwotę: 22 zł plus VAT za jedną tonę, przy czym minimalną wartość umowy strony ustaliły na 50.000,00 zł plus 23% VAT. Umowa miała zostać wykonana do dnia 20.04.2013 roku. Strony ustaliły również, że za postój maszyny, w wypadku nie przygotowania wsadu należy się powodowi 500 zł za godzinę plus 23% VAT.

W wypadku tej umowy, na jej odwrocie, strony podpisały porozumienie, że w przypadku przygotowania do kruszenia do 1 tygodnia (7 dni) cena jednostkowa wyniesie 21 zł plus VAT x ilość ton. Cena ta dotyczyła drugiego obiektu.

Powód wykonał przedmiotową umowę.

Okoliczności częściowo niesporne, dowód: treść umowy (k. 8, 8v.), zeznania świadka M. W. (k. 106-108), zeznania świadka R. P. (k. 109-110), zeznania świadka P. W. (k. 110), zeznania powoda((k. 123-125 i 87-88), częściowo zeznania pozwanego :(125-127, 89-91)

Przed podpisaniem umów strony spotkały się i prowadziły ustne negocjacje. Pozwany informował powoda jaka ilość materiałów orientacyjnie będzie do przerobienia. Dla powoda miało to istotne znaczenie, gdyż im większa ilość materiału do przerobienia tym mógł zastosować niższą stawkę jednostkową. Powód pojechał na teren rozbiórki i widział istniejące tam budynki. Z uwagi jednak na to, że z wyglądu zewnętrznego nie da się dokładnie ustalić ilości gruzu przewidywanego do skruszenia, strony poprzestały na ilościach orientacyjnych. Wpisały więc do umów wartości jednostkowe uzależnione od czasu pracy maszyny lub od ilości skruszonego materiału, które miały być zastosowane w wypadku przerobienia wstępnie szacowanych ilości lub ich przekroczenia. Na wypadek jednak, gdyby okazało się, że ilość czasu pracy maszyny lub przerobionego materiału będzie mniejsza niż pierwotnie podawał pozwany i wstępnie strony szacowały, strony zastrzegły w umowach wartość minimalną, która miała stanowić minimalne wynagrodzenie dla powoda. Miało to dla powoda bardzo istotne znaczenie i bez takiego zobowiązania pozwanego powód nie zawarłby z nim umów, gdyż powód dysponuje do wykonywania swojej działalności drogimi maszynami, które oprócz tego, z uwagi na swoje gabaryty, wymagają specjalnego transportu. Koszty takiego transportu są więc jednakowo niezależnie od okresu przebywania tych maszyn na terenie rozbiórki. Nadto, niezależnie od rzeczywistego zaangażowania maszyn przy określonej rozbiórce, z uwagi na utrudniony ich transport, powód nie może ich wykorzystać w tym samym okresie, w innym miejscu. Aby więc dla powoda przedsięwzięcie było opłacalne, musi mieć on zapewnione minimalne wynagrodzenie za zaangażowanie tych maszyn w pracę na danym terenie w określonym czasie.

dowód: treść zawartych umów, zeznania świadka M. W. (k. 106-108), zeznania świadka R. P. (k. 109-110), zeznania świadka P. W. (k. 110), zeznania powoda (k. 123-125 i 87-88), częściowo zeznania pozwanego :(125-127, 89-91), karty pracy operatora (k. 12-14)

Powód wykonał powierzone mu prace zgodnie ze zleceniem pozwanego. Niezależnie jednak od zaangażowania sił i środków powoda, pozwany zaangażował również własnych pracowników i maszyny, gdyż chciał jak najszybciej uzyskać zamierzony efekt.

Materiał z rozbiórki oraz po skruszeniu przez maszyny był ładowany na samochody ciężarowe, które go wywoziły poza teren rozbiórki. Materiał ten nabywany był przez Gminę M.. Na podstawie porozumienia stron oraz pozwanego z burmistrzem Gminy M., Gmina M. dokonała zapłaty za nabyty gruz bezpośrednio powodowi, a powód miał te wpłaty zaliczyć na poczet wynagrodzenia przysługującego mu od pozwanego. Gmina M. wpłaciła powodowi łącznie kwotę: 39.604,00 zł i powód zaliczył to na poczet należnego mu od pozwanego wynagrodzenia.

Część gruzu po skruszeniu pozostała jednak na placu rozbiórki lub zgodnie z poleceniem pozwanego została użyta do zasypania piwnic w rozbieranych budynkach. Powód zajmował się również skruszeniem dróg i placów z betonu. Przy ładowaniu gruzu na samochody ładowarka ważyła go. I tak – z budynku handlowego zważyła 1807 ton, a z budynku domu kultury – 1649 ton.

okoliczności częściowo niesporne, dowód: wydruk z maszyny ważącej (k. 16) zeznania świadka M. W. (k. 106-108), zeznania świadka R. P. (k. 109-110), zeznania świadka P. W. (k. 110), zeznania powoda (k. 123-125 i 87-88), częściowo zeznania pozwanego :(125-127, 89-91), karty pracy operatora (k. 12-14)

Pozwany nie zgadzał się z kwotą wynagrodzenia jakiej domagał się powód po wykonaniu usług. W piśmie z dnia 10.06.2013 roku przedstawił własne wyliczenia na łączną kwotę: 86.884,00 zł brutto, gdzie po odliczeniu kwoty 39.604,00 zł wpłaconej przez Gminę M. pozostało do zapłaty 47.280,00 zł. Nawet z tej kwoty pozwany uścił powodowi za ledwie 38.439,00 zł w dniu 26.09.2013 roku . Gmina M. wpłaciła na rachunek powoda w dniu 24.05.2013 roku łącznie 39.604,77 zł, którą to wpłatę powód zarachował na poczet należności z drugiej umowy.

Powód kilkakrotnie wzywał pozwanego do zapłaty przedstawiając swoje stanowisko, ale bezskutecznie.

Niesporne, treść pisma pozwanego k. 9, 14-15, 17-18, pisma powoda do pozwanego (k. 16-17, 9v.), wydruk z rachunku bankowego powoda (k. 19)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie częściowo zgodnych twierdzeń stron oraz na podstawie wyżej powołanych dowodów. Sąd uznał, że dowody z dokumentów przedstawione przez strony w formie kopii lub odpisów istnieją w oryginałach w takiej formie i treści jak powołano, gdyż żadna ze stron tego nie kwestionowała.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków M. W. (k. 106-108), R. P. (k. 109-110) i P. W. (k. 110) oraz zeznania powoda. W ocenie sądu wraz z dowodami z dokumentów jak: faktury Vat, umowy, karty pracy, stanowiły spójną i logiczną całość oraz wzajemnie się uzupełniały. Zdaniem sądu przedstawiona przez powoda wersja wydarzeń, a w szczególności co do ustaleń stron co do treści umów, była jedyną logicznie uzasadnioną wersją, której wszystkie elementy układały się w spójną całość.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego jedynie w części, w której nie były sporne z twierdzeniami powoda lub były zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd nie dał wiary twierdzeniom i zeznaniom pozwanego w szczególności w zakresie ustaleń stron co do sposobu ustalenia i obliczenia wysokości wynagrodzenia dla powoda. W ocenie sądu zeznania pozwanego w tym zakresie są nielogiczne, niespójne oraz nieprawdziwe. O braku konsekwencji, a w związku z tym nieprawdziwości twierdzeń pozwanego, można się przekonać w kilku innych wątkach. Na przykład – początkowo, na piśmie , pozwany potwierdzał ustalenia z burmistrzem Gminy M., co do odbioru gruzu i zapłaty bezpośrednio powodowi , po czym na rozprawie w zeznaniach wersję tą przedstawia zupełnie odmiennie. Nadto, w umowie z dnia 20 marca 2013 roku strony wpisały cenę jednostkową za pracę maszyny 3000 zł za dobę, a piśmie z dnia 10.06.2013 roku (k. 9) pozwany wylicza 3000 zł za godzinę pracy tej maszyny i dodatkowo czyni błąd rachunkowy licząc 15 godzin x 3000 zł, co daje mu wynik: 4.500 zł , gdy powinien być: 45.000 zł. W szczególności jednak zupełnie nielogicznie usiłuje tłumaczyć zastrzeżoną w umowach wartość minimalną, twierdząc, że w razie nie osiągnięcia ilości gruzu jaką zakładano, strony miały renegotjować stawkę godzinową lub ilościową. Podobnie zresztą niezrozumiale tłumaczy zapis na odwrocie umowy z dnia 2.04.2013 roku gdzie zastrzeżono określone stawki jednostkowe na wypadek szybszego przygotowania materiału do kruszenia , skazując, że dotyczyło to wszystkich umów, podczas gdy w treści samego zapisu wskazano, że cena dotyczy jedynie drugiego obiektu. Nadto za nieprawdziwe należy uznać twierdzenia

pozwanego o tym, że to powód oszacował przewidywaną ilość pracy, że pozwany został faktycznie wprowadzony w błąd, gdyż nie ma w tym zakresie doświadczenia. Z zeznań pozwanego wynika coś zupełnie odmiennego, a mianowicie, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nie po raz pierwszy nabył teren z obiektami do rozbiórki i nie po raz pierwszy zatrudniał do takich usług firmę rozbiórkową, przy czym, pozwany również we własnym zakresie takie czynności wykonuje. Z uwagi jednak na to, że pozwany nie dysponuje wystarczającym sprzętem i w zamiarze przyspieszenia prac, korzysta z usług innych firm. Zeznania pozwanego co do nienależytego (nieterminowego) wykonywania umowy przez powoda jak i nieposiadaniu przez powoda odpowiedniego sprzętu do wykonania umów w uzgodnionym zakresie sąd uznał za gołosłowne i nie poparte żadnymi wiarygodnymi dowodami. Twierdzenia te nie znajdują również żadnego pokrycia w okolicznościach sprawy wynikających z zebranego materiału dowodowego.

W ocenie sądu zeznania i postawę pozwanego w niniejszym procesie oraz w odmowie wykonania świadczenia wobec powoda, cechuje zła wola oraz zamiar uniknięcia odpowiedzialności zgodnej z zawartymi kontraktami. Potwierdza to chociażby fakt, że pozwany uścił powodowi jedynie część wynagrodzenia, nawet wyliczonego przez samego pozwanego w piśmie z dnia 10.06.2013 roku.

Sąd pominął dowód z faktur wystawionych przez powoda na rzecz Gminy M., gdyż wysokość zapłaty otrzymanej przez powoda za gruz, a zarachowanej na poczet dochodzonych roszczeń, nie była kwestionowana przez pozwanego, pozwany nie wykazał, aby powód otrzymał należność w większej wysokości, więc dowód ten w ocenie sądu nie był przydatny dla rozstrzygnięcia.

Sąd oddalił również wnioski dowodowe pozwanego o przesłuchanie świadków wskazanych w piśmie z dnia 28.11.2014 roku oraz o przesłuchanie burmistrza Gminy M.. Po pierwsze dowody te podlegały pominięciu jako spóźnione i wpływające na przedłużenie postępowania, przy czym nie było żadnej przeszkody aby zostały zgłoszone już w odpowiedzi na pozew. Nadto tezy dowodowe wskazane dla tych świadków w ocenie sądu nie miały znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego sprawy w zakresie istotnych dla rozstrzygnięcia. Podobnie za nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy sąd uznał wnioski dowodowe stron jak dowód z opinii biegłego, czy dokumentacja – ewidencja VAT.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie strony łączyły trzy umowy związane z wykonaniem określonych prac rozbiórkowych w M. na terenie należącym do pozwanego. Każda z tych umów przewidywała osiągnięcie określonego celu, tj. rozebranie budynku, kruszenie gruzu i jego załadunek na samochody, przy użyciu specjalistycznego sprzętu, którym dysponował powód.

Art. 353¹ kc zezwala stronom na swobodę w zawieraniu umów (stosunek prawny może być ułożony według uznania stron), byleby treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Zgodnie z art. 354 kc dłużnik powinien spełnić zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno- gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie określone zwyczaje – także w sposób odpowiadający tym zwyczajom.

W ocenie sądu, umowy zawarte przez strony, najbardziej zbliżone są do umowy o dzieło, gdyż ich istotą było osiągnięcie określonego rezultatu (art. 627 kc), z cechami umów o świadczenie usług w rozumieniu art. 750 kc. Istotą bowiem świadczenia niepieniężnego powoda było spowodowanie skutku w postaci: rozbiórki budynku, a następnie rozdrobnienia uzyskanego gruzu (również z drugiego budynku oraz z placów i dróg) oraz załadunek uzyskanego materiału na samochody. Świadczenie powoda miało zostać wykonane przy użyciu określonego sprzętu, a wysokość wynagrodzenia uzależniona również od rodzaju czynności i rodzaju przerabianego materiału. Wysokość wynagrodzenia z każdej z umów uzależniona była także od ilości przerobionego materiału, przy czym ustalona została

wartość minimalna, na wypadek gdyby ilość materiałów była mniejsza niż przewidywana do zastosowania stawki jednostkowej.

Zgodnie z art. 627 kc umowa o dzieło polega na tym, że przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

W zawartych umowach strony jasno określiły podstawy ustalenia wynagrodzenia, bądź określoną wysokość wynagrodzenia (wartość minimalna) w razie gdyby kwota z zastosowania stawek jednostkowych była niższa (art. 628 § 1 kc). W związku z tym brak było podstaw do doszukiwania się wyliczenia wynagrodzenia w jakikolwiek inny sposób.

W zakresie ustalenia zgodnego zamiaru i woli stron co do postanowień umów dotyczących wysokości wynagrodzenia, wobec odmiennych twierdzeń stron w toku postępowania, sąd poczynił ustalenia przy zastosowaniu zasad wynikających z art. 65 § 1 i 2 kc. W pierwszej kolejności sąd brał pod uwagę literalny sens zapisów umownych, a oceniając ich sens i cel, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, sąd wziął pod uwagę, że strony wyczerpująco uregulowały kwestie ustalania należnego wynagrodzenia oraz wszystkie użyte w umowach sformułowania i zapisy były potrzebne, a nie jedynie przypadkowe, a w konsekwencji w określonych okolicznościach miały znaleźć logiczne zastosowanie. W ocenie sądu to jedynie powód wyjaśnił własnymi zeznaniami oraz zeznaniami świadków i dokumentami pełny sens i cel zastosowania zapisów dotyczących sposobu wyliczenia wynagrodzenia, tj. w jakich okolicznościach faktycznych będzie ono wyliczone według stawek jednostkowych, a w jakich okolicznościach faktycznych – według wartości minimalnej. W ocenie sądu, w tym zapisie był jeszcze jeden bardzo istotny dla powoda cel gospodarczy tego przedsięwzięcia, który miał uniezależnić go od dowolnych działań pozwanego. Mianowicie powód miał otrzymać wynagrodzenie minimalne, w sytuacji, gdyby pozwany ograniczył zakres prac powoda. Taka sytuacja właśnie miała miejsce, gdyż pozwany nie tylko zlecił pozostawienie części gruzu po na terenie rozbiórki, ale także do części prac zaangażował własny sprzęt i pracowników. Tym samym, interpretując na swój sposób postanowienia umów, po ich wykonaniu przez powoda – chciał uiścić wynagrodzenie według wynegocjowanych stawek jednostkowych które były dostosowane do pierwotnie przewidywanej znacznie większej ilości materiału do przerobu.

Ustalając więc, że powód wykonał pełen zakres świadczeń niepieniężnych jakie w ramach zawartych umów powierzył mu pozwany, powodowi należy się pełne wynagrodzenie ryczałtowe. Należy również wskazać na treść art. 639 kc, który obliuguje zamawiającego do zapłaty wynagrodzenia mimo niewykonania dzieła, jeżeli przyjmujący zamówienie był gotów je wykonać, lecz doznał przeszkody z przyczyn dotyczących zamawiającego. Niewątpliwie w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę, że pozwany samowolnie wpłynął częściowo na zakres wykonanego dzieła, zmniejszając go (tj. wprowadzając własnych pracowników i sprzęt oraz nakazując pozostawienie części materiału na terenie rozbiórki), przepis ten można odnieść jedynie do ewentualnej części wynagrodzenia. Pozwany jednak w żadnym miejscu nie przedstawił kwoty jaką mógłby odliczyć jako zaoszczędzoną przez powoda w związku z częściowym niewykonaniem dzieła, a nadto, przed tego rodzaju postawą pozwanego, powód zabezpieczył się wprowadzając do umowy ryczałtowe, minimalne wynagrodzenie. Zakres usług oszacowany został przez strony przed zawarciem umów jedynie orientacyjnie i dla zastosowania stawek jednostkowych opłacalnych dla powoda przy dużych świadczeniach. Z uwagi jednak na niemożność przewidzenia rzeczywistej ilości materiału do przerobienia, jak również możliwość zaistnienia innych czynników (tutaj: powierzenie części prac przez pozwanego własnym pracownikom, na co powód nie miał wpływu), a jednocześnie niezależną od wielkości usług wartość kosztów powoda związanych ze sprowadzeniem sprzętu i niemożnością wykorzystania go w tym okresie przy innych zleceniach, strony przyjęły w umowach minimalne wysokości wynagrodzenia powoda. Stosując zatem postanowienia umów zawartych przez strony, przy niespornym ustaleniu, że z żadnej umowy wynagrodzenie powoda wyliczane według stawek jednostkowych, nie przekroczyłoby ustalonej wartości minimalnej, za wykonanie każdej z umów należne jest powodowi wynagrodzenie według wartości minimalnej.

I tak za wykonanie pierwszej umowy powodowi należne jest wynagrodzenie w kwocie 18.000 zł plus 23% Vat, czyli: 22.140,00 zł brutto, płatne w terminie 14 dni od daty sprzedaży, czyli do 10.06.2013 roku. Zgodnie z fakturą Vat nr (...) (k. 10).

Za wykonanie drugiej umowy powodowi należne jest wynagrodzenie w kwocie 60.000,00 zł plus 23% Vat, czyli: 73.800,00 zł brutto, płatne w terminie 14 dni od daty sprzedaży, czyli do 10.07.2013 roku. Do tej należności powód wystawił fakturę VAT nr (...) (k. 10 v.) na kwotę: 34.194,00 zł, gdyż zaliczył tutaj kwotę: 39.604,77 zł uiszczoną przez Gminę M. za dostarczony gruz.

Za wykonanie trzeciej umowy powodowi należne jest wynagrodzenie w kwocie 50.000,00 zł plus 23% Vat, czyli: 61.500,00 zł brutto, płatne w terminie 14 dni od daty sprzedaży, czyli do 10.07.2013 roku. Zgodnie z fakturą Vat nr (...) (k. 11).

Powództwo więc w całości sąd uznał za zasadne. Biorąc pod uwagę wskazane w umowach i fakturach terminy płatności należności oraz art. 455 kc i art. 481 § 1 i 2 kc, sąd uznał, że w dacie 11.07.2013 roku wskazanej w pozwie pozwany znajdował się w opóźnieniu w płatności wynagrodzenia powoda, a w konsekwencji zasadne było domaganie się odsetek ustawowych od tej daty.

O kosztach sąd orzekł zgodnie z art. 98 § 1 – 4 kpc i § 6 pkt 6 Rozporządzenie Min. Spr. Z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych... (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490). Na koszty postępowania zasądzone od pozwanego na rzecz powoda składała się uiszczona opłata od pozwu w kwocie 3970,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSO K. Krzymkowska